
saundaryalaharI

सौन्दर्यलहरी

Document Information

Text title : saundaryalaharI

File name : saundaryalahari.itx

Category : laharI, devii, shankarAchArya, devI

Location : doc_devii

Author : Shankaracharya

Transliterated by : Anshuman Pandey pandey at umich.edu

Proofread by : Sunder Hattangadi sunder at hotmail.com

Latest update : September 3, 1997, March 13, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 29, 2023

sanskritdocuments.org

सौन्दर्यलहरी

आनन्दलहरी (१-४०)

शिवः शक्त्या युक्तो यद्वि भवति शक्तः प्रभवितुं

न येद्वं देवो न भलु कुशलः स्पन्दितुमपि ।

अतस्त्वामाराध्यां हरिहरविरिञ्चाद्विभिरपि

प्रणन्तुं स्तोतुं वा कथमकृतपुण्यः प्रभवति ॥ १ ॥

तनीयांसं पांसुं तव चरणपङ्केरुडभवं

विरिञ्चिस्सञ्चिन्वन् विरथयति लोकानविकलम् ।

वडत्येनं शौरिः कथमपि सडस्रेण शिरसां

हरस्संक्षुधैर्नं भजति भसितोद्भूलनविधिम् ॥ २ ॥

अविद्यानामन्त-स्तिमिर-मिडिरद्वीपनगरी

जडानां यैतन्य-स्तभङ-मकरन्द-स्रुतिजरी ।

दरिद्राणां चिन्तामणिगुणानिका जन्मजलधौ

निमग्नानां दंष्ट्रा मुररिपु-वराडस्य भवति ॥ ३ ॥

त्वदन्यः पाणिभ्यामभयवरदो दैवतगाणः

त्वमेका नैवासि प्रकटितवराभीत्याभिनया ।

भयात् त्रातुं दातुं क्लमपि य वाञ्छासमधिङं

शरण्ये लोकानां तव छि चरणवेव निपुणौ ॥ ४ ॥

हरिस्त्वामाराध्य प्रणतजनसौभाग्यजननीं

पुरा नारी भूत्वा पुररिपुमपि क्षोभमनयत् ।

स्मरोऽपि त्वां नत्वा रतिनयनलेख्येन वपुषा

मुनीनामभ्यन्तः प्रभवति छि मोहाय मडताम् ॥ ५ ॥

धनुः पौष्पं मौर्वी मधुकरमयी पञ्च विशिषाः

वसन्तः सामन्तो मलयमरुदायोधनरथः ।

तथाप्येकः सर्वं छिमगिरिसुते कामपि कृपाम्

अपाङ्गात्ते लब्ध्वा जगद्विद-मनङ्गो विजयते ॥ ६ ॥

क्वणत्काञ्चीदामा करिकलभकुम्भस्तननता

परिक्षीणा मध्ये परिणतशरव्यन्द्रवदना ।

धनुर्बाणान् पाशं सृष्टिमपि धधाना करतलैः

पुरस्तादास्तां नः पुरमथितुराडोपुरुषिका ॥ ७ ॥

सुधासिन्धोर्मध्ये सुरविटपिवाटीपरिवृते

मणिद्वीपे नीपोपवनवति चिन्तामणिगृहे ।

शिवाकारे मञ्चे परमशिवपर्यङ्कनिलयां

भजन्ति त्वां धन्याः कतिचन विद्वानन्ललहरीम् ॥ ८ ॥

मडीं मूलाधारे कमपि मणिपूरे तुतवळं

स्थितं स्वाधिष्ठाने लृष्टि मरुतमाकाशमुपरि ।

मनोऽपि भ्रूमध्ये सकलमपि भित्वा कुलपथं

सडस्रारे पद्मे सड रडसि पत्या विडरसे ॥ ९ ॥

सुधाधारासारैश्चरणयुगलान्तर्विगलितैः

प्रपञ्चं सिञ्चन्ती पुनरपि रसाम्नायमडसः ।

अवाप्य स्वां भूमिं भुजगनिभमध्युष्टवलयं

स्वमात्मानं कृत्वा स्वपिषि कुलकुण्डे कुडरिणि ॥ १० ॥

यतुर्भिः श्रीकण्ठैः शिवयुवतिभिः पञ्चभिरपि

प्रभिन्नाभिः शम्भोर्नवभिरपि मूलप्रकृतिभिः ।

यतुश्चत्वारिंशद्भसुदलकलाश्रित्रिवलय- (त्रयश्चत्वारि)

त्रिरेष्वाभिः सार्धं तव शरणकोणाः परिणताः ॥ ११ ॥ (यरणकोणाः, भवनकिणाः)

त्वदीयं सौन्दर्यं तुङ्गिनगिरिकन्ये तुलयितुं

कवीन्द्राः कल्पन्ते कथमपि विरिञ्चिप्रभृतयः ।

यदालोकौत्सुक्यादमरललना यान्ति मनसा

तपोभिर्दुष्प्रापामपि गिरिशसायुज्यपदवीम् ॥ १२ ॥

नरं वर्षायांसं नयनविरसं नर्मसु जडं

तवापाङ्गालोके पतितमनुधावन्ति शतशः ।

गलद्वेणीभन्धाः कुयकलशविस्रस्तसिचया

डटात् नुटयत्काञ्च्यो विगलितदुङ्गूला युवतयः ॥ १३ ॥

क्षितौ षट्पञ्चाशद् द्विसमधिकपञ्चाशद्दुदके
 उताशे द्वाषष्टिश्चतुरधिकपञ्चाशदनिले ।
 द्विवि द्विषष्टिर्निशन्मनसि य यतुष्पष्टिरिति ये
 मथूभास्तेषामप्युपरि तव पादाभ्युजयुगम् ॥ १४ ॥

शरज्ज्योत्स्नाशुद्धां शशियुतजटाजूटमकुटां
 वरत्रासत्राणस्फटिकघटिकापुस्तककराम् ।
 सकृन्न त्वा नत्वा कथमिव सतां सन्निदधते
 मधुक्षीरद्राक्षामधुरिमधुरीणाः भणितयः ॥ १५ ॥ var इणितयः
 कवीन्द्राणां येतःकमलवनजालातपरुचि
 भजन्ते ये सन्तः कतिचिदरुणामेव भवतीम् ।
 विरिञ्चिप्रयस्यास्तरुणतरशृङ्गारलहरी-
 गभीराभिर्वाग्भिर्विदधति सतां रञ्जनममी ॥ १६ ॥

सवित्रीभिर्वायां शशिभाणिशिलाभङ्गरुचिभिः
 वशिन्धाद्याभिस्त्वां सल जनि संयिन्तयति यः ।
 स कर्ता काव्यानां भवति मलतां भङ्गिरुचिभिः
 वयोभिर्वाग्देवीवदनकमलामोदमधुरैः ॥ १७ ॥

तनुच्छायाभिस्ते तरुणतरणिश्रीसरणिभिः
 द्विवं सर्वाभूर्वामरुणिमनि मग्रां स्मरति यः ।
 भवन्त्यस्य त्रस्यद्भनडरिणशाालीननयनाः
 सखीर्वश्या वश्याः कति कति न गीर्वाणगणिकाः ॥ १८ ॥

मुपं भिन्दुं कृत्वा कुचयुगमधस्तस्य तदधो
 डरार्धं ध्यायेद्यो डरमडिषि ते मन्मथकलाम् ।
 स सद्यः संक्षोभं नयति वनिता षत्यतिलघु
 त्रिलोकीभाष्याशु भ्रमयति रवीन्दुस्तनयुगाम् ॥ १९ ॥

किरन्तीमङ्गोभ्यः किरणानिकुरम्भामुतरसं
 लृष्टि त्वामाधत्ते छिमकरशिलामूर्तिमिव यः ।
 स सर्पाणां दर्पं शमयति शकुन्ताधिप षव
 ज्वरप्लुष्टान् दृष्ट्या सुष्यति सुधाधारसिरया ॥ २० ॥

तटिल्वेष्वातन्वीं तपनशशिवैश्चानरमयीं
 निषण्णानां चण्णामप्युपरि कमलानां तव कलाम् ।

महापद्माटव्यां मृदितमलमायेन मनसा

महान्तः पश्यन्तो दधति परमाह्लादलहरीम् ॥ २१ ॥

भवानि त्वं दासे मयि वितर दृष्टिं सकरुणा-

मिति स्तोतुं वाञ्छन् कथयति भवानि त्वमिति यः ।

तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्यपदवीं

मुकुन्दब्रह्मेन्द्रस्कृतमकुटनीराजितपदाम् ॥ २२ ॥

त्वया हृत्वा वामं वपुश्परितृमेन मनसा

शरीरार्धं शम्भोरपरमपि शङ्के हृतमभूत् ।

यदेतत्त्वद्रूपं सकलमरुणाम् त्रिनयनं

कुशाभ्यामानम्रं कुटिलशशियूडालमकुटम् ॥ २३ ॥

जगत्सूते धाता हरिरवति रुद्रः क्षपयते

तिरस्कुर्वन्नेतत्स्वमपि वपुरीशस्तिरयति ।

सदापूर्वः सर्वं तद्विदमनुगृह्णाति य शिव-

स्तवाज्ञामालम्ब्य क्षण्यवितयोर्भूलतिकयोः ॥ २४ ॥

त्रयाणां देवानां त्रिगुणजनितानां तव शिवे

भवेत् पूजा पूजा तव यरुणयोर्था विरचिता ।

तथा छि त्वत्पादोद्भ्रमभण्णिपीठस्य निकटे

स्थिता ल्येते शम्भुमुकुलितकरोत्तंसमकुटाः ॥ २५ ॥

विरिञ्चिः पञ्चत्वं व्रजति हरिराप्नोति विरतिं

विनाशं कीनाशो भजति धनदो याति निधनम् ।

वितन्द्री माडेन्द्री विततिरपि संभोवितदृशा

महासंभारेऽस्मिन् विहरति सति त्वत्पतिरसौ ॥ २६ ॥

जपो जल्पः शिल्पं सकलमपि मुद्राविरचना

गतिः प्रादक्षिण्यक्रमणमशनाद्याहुतिविधिः ।

प्रणामस्संवेशस्सुभमभिलमात्मार्षाण्युशा

सपर्यापर्यायस्तव भवतु यन्मे विलसितम् ॥ २७ ॥

सुधामप्यास्वाद्य प्रतिभयजराभृत्युदरिणीं

विपद्यन्ते विश्वे विधिशतमभाद्या द्विविषदः ।

करालं यत्स्वेवं कल्पितवतः कालकलना

न शम्भोस्तन्मूलं तव जननि ताटङ्गमडिमा ॥ २८ ॥

किरीटं वैरिञ्चं परिलुः कूटभभिदः

कठोरे कोटीरे स्मलसि जलि जम्भारिमुकुटम् ।

प्रणम्रेष्वेतेषु प्रसभमुपयातस्य भवनं

भवस्याभ्युत्थाने तव परिजनोक्तिर्विजयते ॥ २९ ॥

स्वदेडोद्भूताभिर्घृणिभिरणिमाद्याभिरभितो

निषेव्ये नित्ये त्वामलभिति सदा भावयति यः ।

किमाश्चर्यं तस्य त्रिनयनसमृद्धिं तृणयतो

महासंवर्ताग्निर्विरयति नीराजनविधिम् ॥ ३० ॥

यतुष्पष्टया तन्त्रैः सकलमतिसंधाय भुवनं

स्थितस्तत्तत्सिद्धिप्रसवपरतन्त्रैः पशुपतिः ।

पुनस्त्वन्निर्बन्धादभिलपुरुषार्थैकघटना-

स्वतन्त्रं ते तन्त्रं क्षितितलमवातीतरदिदम् ॥ ३१ ॥

शिवः शक्तिः कामः क्षितिरथ रविः शीतकिरणः

स्मरो ढंसः शङ्कस्तदनु य परामारुडरथः ।

अमी दुल्लेप्ताभिस्तिसृभिरवसानेषु घटिता

भजन्ते वार्णास्ते तव जननि नामावयवताम् ॥ ३२ ॥

स्मरं योनिं लक्ष्मीं त्रितयमिदमादौ तव मनो-

र्निधायैके नित्ये निरवधिमलाभोगरसिकाः ।

भजन्ति त्वां चिन्तामणिगुननिबद्धाक्षवलयः

शिवाग्रौ जुहन्तः सुरभिघृतधाराढुतिशतैः ॥ ३३ ॥

शरीरं त्वं शम्भोः शशिमिडिरवक्षोरुडयुगं

तवात्मानं मन्ये भगवति नवात्मानमनघम् ।

अतश्शेषशेषीत्ययमुभयसाधारणतया

स्थितः संबन्धो वां समरसपरानन्दपरयोः ॥ ३४ ॥

मनस्त्वं व्योम त्वं मरुदसि मरुत्सारथिरसि

त्वमापस्त्वं भूमिस्त्वयि परिणतायां न डि परम् ।

त्वमेव स्वात्मानं परिणामयितुं विश्रवपुषा

सिदानन्दाकारं शिवयुवति भावेन बिभृषे ॥ ३५ ॥

तवाज्ञायकस्थं तपनशशिडोटिद्युतिधरं

परं शम्भु वन्दे परिमलितपार्श्वं परशिता ।
यमाराध्यन् भक्त्या रविशशिशुथीनामविषये
निरालोकैऽलोकै निवसति छि भालोकभुवने ॥ ३६ ॥

विशुद्धौ ते शुद्धस्फटिकविशदं व्योमजनकं
शिवं सेवे दैवीमपि शिवसमानव्यवसिताम् ।
यथोः कान्त्या यान्त्याः शशिकिरणसाउष्यसरणै-
विधूतान्तर्ध्वान्ता विलसति यकोरीव जगती ॥ ३७ ॥

समुन्मीलत् संवित् कमलमकरनैकरसिकं
भजे उंसद्वन्द्वं किमपि मडतां मानसथरम् ।
यदावापादष्टादशगुणितविधापरिणति-
र्यदादत्ते दौषाद् गुणमभिलमद्भ्यः पय षव ॥ ३८ ॥

तव स्वाधिष्ठाने ह्रुतवडमधिष्ठाय निरतं
तमीडे संवर्तं जननि मडतीं तां य समयाम् ।
यदालोकै लोकां दडति मडति क्रोधकलिते
दयार्द्रां या दृष्टिः शिशिरमुपयारं रययति ॥ ३९ ॥

तटित्वन्तं शक्त्या तिमिरपरिपन्थिस्फुरणया
स्फुरन्नानारत्नाभरणपरिणद्धेन्द्रधनुषम् ।
तव श्यामं मेघं कमपि मणिपूरैकशरणं
निषेवे वर्षन्तं डरमिडिरतमं त्रिभुवनम् ॥ ४० ॥

तवाधारे मूले सड समथया लास्यपरया
नवात्मानं मन्ये नवरसमडाताएऽवनटम् ।
उभाभ्यामेताभ्यामुदयविधिमुद्दिश्य दयया
सनाथाभ्यां जज्ञे जनकजननीमज्जगद्विदम् ॥ ४१ ॥

सौन्दर्यलहरी

गतैर्माणिङ्गयत्वं गगनमणिभिः सान्द्रघटितं
किरीटं ते डैमं डिमगिरिसुते कीर्तयति यः ।
स नीडेयच्छायाश्चुरणशभलं यन्द्रशडलं
धनुः शौनासीरं डिमिति न निभध्नाति धिषणाम् ॥ ४२ ॥

धुनोतु ध्वान्तं नस्तुलितदलितेन्दीवरवनं
धनस्निग्धश्लक्ष्णं शिकुरनिकुरुम्भं तव शिवे ।

यदीयं सौरभ्यं सल्लभमुपलब्धुं सुमनसो
वसन्त्यस्मिन् मन्ये वलमथनवाटीविटपिनाम् ॥ ४३ ॥

तनोतु क्षेमं नस्तव वदनसौन्दर्यलहरी-
परीवाडस्रोतःसरणिरिव सीमन्तसरणिः ।
वडन्ती सिन्दूरं प्रबलकबरीभारतिमिर-
द्विषां वृन्दैर्बन्दीकृतमिव नवीनार्ककिरणाम् ॥ ४४ ॥

अरावैः स्वाभाव्यादलिकलभसश्रीभिरलडैः
परीतं ते वक्त्रं परिहसति पङ्कुरुडरुचिमि ।
दरस्मेरे यस्मिन् दशनरुचिकिञ्जल्करुचिरे
सुगन्धौ माधन्ति स्मरदहनयक्ष्मर्मुधुलिङ्गः ॥ ४५ ॥

ललाटं लावण्यद्युतिविमलमाभाति तव य-
द्वितीयं तन्मन्ये मकुटघटितं चन्द्रशकलम् ।
विपर्यासन्यासाद्बुभयमपि संभूय य मिथः
सुधावेपस्थूतिः परिणमति राकाडिमकरः ॥ ४६ ॥

भ्रुवौ भुग्ने किञ्चिद्भुवनभयभङ्गव्यसनिनि
त्वदीये नेत्राभ्यां मधुकररुचिभ्यां धृतगुणाम् ।
धनुर्मन्ये सव्येतरकरगुडीतं रतिपतेः
प्रकोष्ठे मुष्टौ य स्थगयति निगूढान्तरमुमे ॥ ४७ ॥

अडः सूते सव्यं तव नयनमर्कतमकतया
त्रियामां वामं ते सृजति रञ्जनीनायकतया ।
तृतीया ते दृष्टिर्दरदलितलेमाभ्भुञ्जरुचिः
समाधत्ते संध्यां दिवसनिशयोरन्तरथरीम् ॥ ४८ ॥

विशाला कल्याणी स्फुटरुचिरयोध्या कुवलयैः
कृपाधाराधारा किमपि मधुराभोगवतिका ।
अवन्ती दृष्टिस्ते बडुनगरविस्तारविजया
ध्रुवं तत्तन्नामव्यवहरणयोग्या विजयते ॥ ४९ ॥

कवीनां संदर्भस्तबकमकरन्दैकरसिकं
कटाक्षव्याक्षेपभ्रमरकलभौ कर्णयुगलम् ।
अमुञ्चन्तौ दृष्ट्वा तव नवरसास्वादतरला-
वसूयासंसर्गादलिकनयनं किञ्चिदरुणम् ॥ ५० ॥

शिवे शृङ्गाराद्रा तदितरजने कुत्सनपरा
 सरोषा गङ्गायां गिरिशयस्ति विस्मयवती । (गिरिशनयने)
 उराडिभ्यो भीता सरस्तिरुडसौभाग्यजननी (जयिनी)
 सप्पीषु स्मेरा ते मयि जननी दृष्टिः सकरुणा ॥ ५१ ॥
 गते कर्णाभ्यर्णं गरुत एव पक्ष्माणि दधती
 पुरां भेत्तुश्चित्तप्रशामरसविद्रावणकृले ।
 धमे नेत्रे गोत्राधरपतिकुलोत्सकलिके
 तवाकर्णाङ्गुष्ठस्मरशरविलासं कलयतः ॥ ५२ ॥
 विभक्तत्रैवार्थं व्यतिकरितवीलाञ्जनतया
 विभाति त्वन्नेत्रत्रितयमिदमीशानदधिते ।
 पुनः अष्टुं देवान् द्रुडिण्डिरुद्रानुपरतान्
 रजः सत्त्वं बिभ्रत्तम एति गुणानां त्रयमिव ॥ ५३ ॥
 पवित्रीकर्तुं नः पशुपतिपराधीनदृढये
 द्यामित्रैर्नैत्रैररुणधवलश्यामरुचिभिः ।
 नदः शोणो गङ्गा तपनतनयेति ध्रुवममुं
 त्रयाणां तीर्थानामुपनयसि संभेदमनघम् ॥ ५४ ॥
 निमेषोन्मेषाभ्यां प्रलयमुदयं याति जगती
 तवेत्याहुः सन्तो धरणिधरराजन्यतनये ।
 त्वदुन्मेषाज्जातं जगद्विदमशेषं प्रलयतः
 परित्नातुं शङ्के परिलुतनिमेषास्तव दृशः ॥ ५५ ॥
 तवापर्णो कर्णोपनयनपैशुन्ययकिता
 निवीयन्ते तोये नियतमनिमेषाः शङ्करिकाः ।
 धयं य श्रीर्ब्रह्मदृष्टपुटकवाटं कुवलयम्
 जडाति प्रत्यूषे निशि य विघटय्य प्रविशति ॥ ५६ ॥
 दृशा द्राघीयस्या दरदलितनीलोत्पलरुथा
 दवीयांसं दीनं स्नपय कृपया मामपि शिवे ।
 अनेनायं धन्यो भवति न य ते डानिरियता
 वने वा उर्भ्ये वा समकरनिपातो डिमकरः ॥ ५७ ॥
 अरालं ते पावीयुगलमगराजन्यतनये

न केषामाधत्ते कुसुमशरकोटदण्डकुतुकम् ।
तिरश्चीनो यत्र श्रवणपथमुल्लङ्घ्य विलस-
न्नपाङ्गव्यासङ्गो दृशति शरसंधानधिषणाम् ॥ ५८ ॥

स्फुरद्गण्डाभोगप्रतिकृतितटाटङ्गयुगलं
यतुश्चक्रं मन्ये तव मुष्मिर्दं मन्मथरथम् ।
यमारुढ्य द्रुष्यत्यवनिरथमर्कन्दुयराणं
मडावीरो मारः प्रमथपतये सञ्जितवते ॥ ५९ ॥

सरस्वत्याः सूक्तीरमृतलहरीकौशलहरीः
पिबन्त्याः शर्वाणि श्रवणयुक्ताभ्यामविरलम् ।
यमत्कारश्चाधायलितशिरसः कुण्डलगण्डो
जण्डारैस्तादैः प्रतिवचनमायष्ट एव ते ॥ ६० ॥

असौ नासावंशस्तुलिनगिरिवंशध्वजपटि
त्वदीयो नेदीयः कृतु कृतमस्माकमुचितम् ।
वडन्नन्तर्मुक्ताः शिशिरतरनिश्चासगलितं
समृद्ध्या यत्तासां बडिरपि य मुक्तामणिधरः ॥ ६१ ॥

प्रकृत्या रक्तायास्तव सुदृति दन्तच्छदरुचेः
प्रवक्ष्ये सादृश्यं जनयतु क्वलं विद्रुमलता ।
न बिम्बं तद्धिम्बप्रतिकूलनरागादरुणितं
तुलामध्यारोद्धुं कथमिव विलज्जेत क्वलया ॥ ६२ ॥

स्मितज्योत्स्नाजालं तव वदनयन्द्रस्य पिबतां
यकोराणामासीदतिरसतया यञ्च्युजडिमा ।
अतस्ते शीतांशोरमृतलहरीमम्लरुचयः
पिबन्ति स्वच्छन्दं निशि निशि भृशं काञ्चिकधिया ॥ ६३ ॥

अविश्रान्तं पत्युर्गुणगण्डकथाम्नेडनजपा
जपापुष्पच्छाया तव जननि जिह्वा जयति सा ।
यदग्रासीनायाः स्फुटिकदृषदच्छयविमयी
सरस्वत्या मूर्तिः परिणमति माण्डिक्यवपुषा ॥ ६४ ॥

रणे जित्वा दैत्यानपडुतशिरस्त्रैः क्वचिभिर्-
निवृत्तैश्चाण्डांशत्रिपुरडरनिर्मात्यविमुषैः ।
विशाभेन्द्रोपेन्द्रैः शशिविशदकर्पूरशकला

विलीयन्ते मातस्तव वदनताम्बूलकभवाः ॥ ६५ ॥

विपञ्चया गायन्ती विविधमपदानं पशुपतेः
त्वयारब्धे वक्तुं यलितशिरसा साधुवचने ।

तदीयैर्माधुर्यैरपलपिततन्त्रीकलरवां

निजं वीणां वाणी निर्युलयति योलेन निभृतम् ॥ ६६ ॥

कराग्रेण स्मृष्टे तुङ्गिनगिरिणा वत्सलतया

गिरीशेनोदस्तं मुदुरधरपानाकुलतया ।

करग्राह्यं शम्भोर्भुजमुकुरवृन्तं गिरिसुते

कथङ्कारं भ्रूमस्तव चिबुकमौपम्यरहितम् ॥ ६७ ॥

भुजाश्लेषान् नित्यं पुरदमयितुः कष्टकवती

तव ग्रीवा धत्ते भुजकमलनालश्रियमियम् ।

स्वतः श्वेता कालागुरुबहुलजम्बालमलिना

मृणालीलावित्यम् वडति यदधो डारलतिका ॥ ६८ ॥

गले रेभास्तिस्रो गतिगमकगीतैकनिपुणे

विवाडव्यानद्धप्रगुणगुणसंख्याप्रतिभुवः ।

विराजन्ते नानाविधमधुररागाकरभुवां

त्रयाणां ग्रामाणां स्थितिनियमसीमान एव ते ॥ ६९ ॥

मृणालीमृद्धीनां तव भुजवतानां यतसृणां

यतुर्भिः सौन्दर्यं सरसिजभवः स्तौति वदनैः ।

नभेभ्यः सन्त्रस्थन् प्रथममथनादन्यकशिपो-

श्रतुर्णां शीर्षाणां सममभयडस्तार्पाणधिया ॥ ७० ॥

नभानामुद्भूतैर्नवनलिनरागं विडसतां

कराणां ते कान्तिं कथय कथयामः कथमुमे ।

क्याशिद्धा साम्यं भजतु कलया उन्त कमलं

यदि कीडल्लक्ष्मीयरगतललाक्षारसछणाम् ॥ ७१ ॥

समं देवि स्कन्दद्विपवदनपीतं स्तनयुगं

तवेदं नः प्पेदं डरतु सततं प्रस्नुतमुभम् ।

यदालोक्याशङ्काकुलितलृदयो डसजन्कः

स्वकुम्भौ डेरम्भः पश्चिमृशति डस्तेन ञडिति ॥ ७२ ॥

अमू ते वक्षोजवमृतरसमाणिक्यकुतुपौ
 न संद्वेडस्पन्दो नगपतिपताके मनसि नः ।
 पिबन्तौ तौ यस्माद्विदितवधूसङ्गरसिकौ
 कुमारावधापि द्विरद्वेदनकौञ्चदलनौ ॥ ७३ ॥

वडत्यम्ब स्तम्भेरमदनुजकुम्भप्रकृतिभिः
 समारब्धां मुक्तामणिभिरमलां डारलतिकाम् ।
 कुयाभोगो बिम्बाधररुचिभिरन्तः शबलितां
 प्रतापव्यामिश्रां पुरदमयितुः कीर्तिमिव ते ॥ ७४ ॥

तव स्तन्यं मन्ये धरणिधरकन्ये वृद्धयतः
 पयःपारावारः परिचडति सारस्वतमिव ।
 दयावत्या दत्तं द्रविडशिशुरास्वाधे तव यत्
 कवीनां प्रौढानामजनि कमनीयः कवयिता ॥ ७५ ॥

डरकोधज्वालावलिभिरवलीढेन वपुषा
 गभीरे ते नाभीसरसि कृतसङ्गो मनसिजः ।
 समुत्तस्थौ तस्माद्वयलतनये धूमलतिका
 जनस्तां जानीते तव जननि रोमावलिशिति ॥ ७६ ॥

यद्वेतत् कालिन्दीतनुतरतरङ्गाकृति शिवे
 कृशे मध्ये किञ्चिज्जननि तव यद्भाति सुधियाम् ।
 विमर्दैन्योऽन्यं कुचकलशयोरन्तरगतं
 तनूभूतं व्योम प्रविशद्विव नाभिं कुडरिणीम् ॥ ७७ ॥

स्थिरो गङ्गावर्तः स्तनमुकुलरोमावलिलता-
 कलावालं कुण्डं कुसुमशरतेजोडुतलुजः ।
 रतेर्वालागारं किमपि तव नाभिर्गिरिसुते
 बिलद्वारं सिद्धेर्गिरिशनयनानां विजयते ॥ ७८ ॥

निसर्गक्षीणस्य स्तनतटभरेण क्लमजुषो
 नमन्भूर्तेनारीतिलक शनकैस्त्रुट्यत एव ।
 चिरं ते मध्यस्य त्रुटिततटिनीतीरतरुणा
 समावस्थास्थेभ्यो भवतु कुशलं शैलतनये ॥ ७९ ॥

कुयौ सधःस्विधत्तटघटितकूर्पासामिदुरौ
 कषन्तौ दौर्भूले कनककलशाभौ कलयता ।

तव त्रातुं भङ्गादलमिति वलङ्गं तनुभुवा

त्रिधा नद्धं देवि त्रिवलि लवलीवल्लिभिरिव ॥ ८० ॥

गुरुत्वं विस्तारं क्षितिधरपतिः पार्वति निजा-

न्नितम्भादास्त्रिध त्वयि डरराडुपेण निदधे ।

अतस्ते विस्तीर्णो गुरुरयमशेषां वसुमतीं

नितम्भप्राग्भारः स्थगयति लघुत्वं नयति च ॥ ८१ ॥

करीन्द्राणां शुङ्गान् कनककदलीकाण्डपटली-

मुभाभ्यामूरुभ्यामुभयमपि निर्जित्य भवती ।

सृष्टत्ताभ्यां पत्युः प्रजातिकठिनाभ्यां गिरिसुते

विधिसुये जनुभ्यां विबुधकरिकुम्भद्रयमसि ॥ ८२ ॥

पराजैतुं रुद्रं द्विगुणशरगर्भो गिरिसुते

निषङ्गौ जङ्घे ते विषमविशिषो भाढमकृत ।

यदत्रे दृश्यन्ते दशशरकलाः पाद्युगली-

नभाग्रच्छ्रमानः सुरमकुटशाणैकनिशिताः ॥ ८३ ॥

श्रुतीनां मूर्धानो दधति तव यौ शेष्परतया

ममाप्येतौ मातः शिरसि दयया धेडि यरणौ ।

ययोः पाधं पाथः पशुपतिजटाजूटतटिनी

ययोर्लाक्षाक्ष्मीररुण्डरिचूडामणिरुचिः ॥ ८४ ॥

नमोवाकं भूमो नयनरमणीयाय पदयो-

स्तवास्मै द्धन्द्राय स्फुटरुचिरसालक्तकवते ।

असूयत्यत्यन्तं यदभिडननाय स्पृहयते

पशूनामीशानः प्रमदवनकङ्कलितरवे ॥ ८५ ॥

मृषा कृत्वा गोत्रस्मलनमथ वैलक्ष्यनमितं

ललाटे भर्तारं यरणकमले ताडयति ते ।

शिरादन्तःशल्यं दडनकृतमुन्मूलितवता

तुलाडोटिकवाणैः डिलिडिलितमीशानरिपुणा ॥ ८६ ॥

डिमानीडन्तव्यं डिमगिरिनिवासैक्यतुरौ

निशायां निद्राणां निशि यरमभागे च विशदौ ।

वरं लक्ष्मीपात्रं श्रियमतिसृजन्तौ समयिनां

सरोजं त्वत्पादौ जननि जयतश्चित्रमिड डिमम् ॥ ८७ ॥

पदं ते कीर्तीनां प्रपद्यमपदं देवि विपदां

कथं नीतं सद्भिः कठिनकमठीकर्परतुलाम् ।

कथं वा बाहुभ्यामुपयमनकाले पुरभिदा

यदादाय न्यस्तं दृषदि द्यमानेन मनसा ॥ ८८ ॥

नभैर्नाकस्त्रीणां करकमलसंकोचशशिभि-

स्ततृणां दिव्यानां उसत एव ते यण्डि यरणौ ।

कृलानि स्वःस्थेभ्यः किसलयकराग्रेण ददतां

दरिद्रेभ्यो भद्रां श्रियमनिशमन्नाय ददतौ ॥ ८९ ॥

ददाने दीनेभ्यः श्रियमनिशामाशानुसदृशी-

ममन्दं सौन्दर्यप्रकरमकरन्दम् विकिरति ।

तवास्मिन् मन्दारस्तवकसुभगे यातु यरणे

निमज्जन्मज्जवः करण्यरणः षट्पयराणाम् ॥ ९० ॥

पदन्यासक्रीडापरिचयमिवारब्धुमनसः

स्मलन्तस्ते पेलं भवनकलडंसा न जडति ।

अतस्तेषां शिक्षां सुभगमणिमज्जुररणित-

च्छलादायक्षाणां यरणकमलं यारुचरिते ॥ ९१ ॥

गतास्ते मज्जत्वं द्रुडिण्डरिरुद्रेश्चरभृतः

शिवः स्वच्छच्छयाघटितकपटप्रच्छपटः ।

त्वदीयानां भासां प्रतिङ्गलनरागारुणतया

शरीरी शर्ङ्गारो रस एव दृशां दोग्धि कुतुकम् ॥ ९२ ॥

अरावा केशेषु प्रङ्गितसरला मन्दलसिते

शिरीषाभा चित्ते दृषद्गुपलशोभा कुयतटे ।

भृशं तन्वी मध्ये पृथुरुरसिजरोडविषये

जगत्त्रातुं शम्भोर्जयति करुणा काचिदरुणा ॥ ९३ ॥

कलङ्गः कस्तूरी रजनिकरभिम्बं जलमयं

कलाभिः कपूरैर्भरकतकरणं निभिडितम् ।

अतस्त्वद्भोगेन प्रतिदिनमिदं रिक्तकुण्डं

विधिर्भूयो भूयो निभिडयति नूनं तव कृते ॥ ९४ ॥

पुरारातेरन्तःपुरमसि ततस्त्वय्यरणयोः

सपर्यामर्यादा तरलकरणानामसुलभा ।
 तथा ल्येते नीताः शतमभमुभाः सिद्धिमतुलां
 तव द्वारोपान्तस्थितिभिरिमाद्याभिरमराः ॥ ९५ ॥

कलत्रं वैधात्रं कतिकति भजन्ते न कवयः
 श्रियो देव्याः को वा न भवति पतिः कैरपि धनैः ।
 मडादेवं छित्वा तव सति सतीनामथरमे
 कुयाभ्यामासङ्गः कुरवकतरोरघ्यसुलभः ॥ ९६ ॥

गिरामाहुर्देवीं द्रुखिलगृखिलीभागमविद्ये
 उरेः पत्नीं पद्मां उरसलयरीमद्रितनयाम् ।
 तुरीया कापि त्वं दुरधिगमनिःसीमभडिमा
 मडामाया विश्वं भ्रमयसि परब्रह्ममडिषि ॥ ९७ ॥

कदा काले मातः कथय कलितालक्तकरसं
 पिभेयं विद्यार्थी तव यरणनिर्णोजनजलम् ।
 प्रकृत्या मूकानामपि य कविताकारणतया
 कदा धत्ते वाणीमुभकमलताम्बूलरसताम् ॥ ९८ ॥

सरस्वत्या लक्ष्म्या विधिहरिसपत्नो विडरते
 रतेः पातिप्रत्यं शिथिलयति रभ्येण वपुषा ।
 यिरं श्रुवन्नेव क्षपितपशुपाशव्यतिकरः
 परानन्दाभिष्यम् रसयति रसं त्वद्भजनवान् ॥ ९९ ॥

प्रदीपज्वालाभिर्दिवसकरनीराजनविधिः
 सुधासूतेश्चन्द्रोपलजललवैरर्धरथना ।
 स्वकीयैरभमोभिः सालिलनिधिसौखित्यकराणं
 त्वदीयाभिर्वाग्भिस्तव जननि वायां स्तुतिरियम् ॥ १०० ॥

॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
 श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
 श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ सौन्दर्यलहरी सम्पूर्णा ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

(अनुबन्धः Addendum)

समानीतः पद्भ्यां मणिमुकुरतामम्बरमणि-

र्भयादास्यादन्तःस्तिमितकिरणश्रेणिमसृष्टः ।

(variations भयादास्य शिन्धसिम्भत, भयादास्यस्यान्तःस्तिम्भत)

दधाति त्वद्भङ्गप्रतिकूलनमश्रान्तविकथं

निरातङ्गं यन्द्रान्निजदृष्टयपङ्केरुडमिव ॥ १०१ ॥

समुद्भूतस्थूलस्तनभरभुरशारु ङसितं

कटाक्षे कन्दर्पः कतिथन कदम्बद्युति वपुः ।

उरस्य त्वद्भ्रान्तिं मनसि जनयन्ति स्म विमलाः

variations जनयामास मदनो, जनयन्तः समतुलां, जनयन्ता सुवदने

भवत्या ये भक्ताः परिणतिरभीषामियमुमे ॥ १०२ ॥

निधे नित्यस्मेरे निरवधिगुणे नीतिनिपुणे

निराघातज्ञाने नियमपरचित्तैकनिलये ।

नियत्या निर्मुक्ते निभिलनिगमान्तस्तुतिपदे

निरातङ्गे नित्ये निगमय ममापि स्तुतिमिमाम् ॥ १०३ ॥

)

Notes:

The Saundaryalahari, a devotional poem of one hundred hymns, is ascribed to the great teacher Shankaracharya. The poem is divided into two parts; the first part, comprised of verses 1 through 41, is called the Anandalahari, or Wave of Bliss, and verses 42 through 100 comprise the Saundaryalahari, or Wave of Beauty. There are three additional verses, found as verses 101 through 103, which are considered to be interpolations of other scholars, but are included in recensions of the whole work. The hymn, written in the shikharini metre, extols in the Anandalahari, the dynamic aspect of Brahman, as Shakti, manifestations for worship, and the modes of internal meditation. The second part, the Saundaryalahari, contains a magnificent exposition of the beauties of the charming form of the Divine Mother.

The exact number of verses of the Saundaryalahari is debated. Some versions give only one hundred verses, while others add three or four more verses to this number. In editing this electronic edition I cross-referenced the verses herein against ten printed editions, compared the texts, and arrived at one hundred and three verses. This number is what the majority of the printed editions have also listed, so this number is what I shall give as

well. Thus, this edition contains all verses traditionally given in the Saundaryalahari. The order of the verses also varies according to some editions. Again I compared the order to other editions and the order given herein is the order which the majority of those editions have set the verses in.

Encoded and proofread by: Anshuman Pandey (16 April 1996) pandey at umich.edu

Reproofread by Sunder Hattangadi

saundaryalaharI

pdf was typeset on June 29, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

